

1400.

Задава се кварталният бандит,
Пристъпва бавно с тежестта на валяк
И си придава исполински вид,
Макар че по размери той е малък.

Тук той е господар със пълна власт,
Пазарчето уплашено притихва,
За всекидневен откуп идва час,
Усмихват му се, той не се усмихва.

Като пред някой страшен феодал
Търговците угоднически плащат,
Купуват мир за родния квартал
И своята чест по дяволите пращат.

Изгодни са престъпните системи,
Щом на страха очите са големи.

1401.

Със Бога бизнесът се прави трудно -
Парични преводи са непознати
И безсъмнено няма нищо чудно,
Че малко са добрите резултати.

От църквите Бог нищо не печели,
Парите се приемат от Синода,
Където алчността е без предели,
А бедността остава за народа.

Иконите със Неговото име
От Гроба Божи са и от Голгота
Печалбите обаче са незрими,
Те влагат се на попа във имота.

На Бог обаче кой да му е крив,
Щом иска все да бъде милостив?!

1402.

Народите са два във обща нация:
Престъпници и жертвите за скубане,
И в диктатура, и във демокрация
Са заедно в годините изгубени.

Крадци при Соца бяха комунистите,
Последва мутренско преображение
И комунисти пак са активистите
От първо, второ, трето поколение.

Политбюро отново е във челото,
Залостено зад многобройни бордове,
Където уж подготвяло опелото
На социалистическите лордове.

И, както Ленин учеше света,
Най-важен е въпросът за властта.

1403.

Беда, далеч от всякакво разбиране,
Тежи на слабите ни рамене:
Бандитите ни са организирани,
А хубавата ни държава – не.

Отдавна страстно търсим обяснение
От министерства, съд и прокурор,
От полицейските подразделения
И даже от Софийския затвор.

Големи шефове повдигат веждите,
Били заети с по-важни неща,
Но ние си запазваме надеждите
За ред във Центъра и по места.

Навярно хора със подобна страст
Са дълго чакали и преди нас.

1404.

Понятие “потомствени мръсници”
Възниква в тираничния режим,
Когато куп продажни политици
Потомствено ще трябва да търпим.

Наследниците си от твърде рано
Успяват в подлостта да посветят
И те в партийно общество отбрано
Да продължат престъпния им път.

Редиците попълват се отново
Със вярна идеологична сган,
А населението е готово
За всеки следващ петгодишен план.

И тази продължителна агония
Те смятат за обществена хармония.

1405.

Ако нямаше споразумения
В БКП какво ще нарушават?
Поколения след поколения
С непочтенността си те се славят.

Хиляди в Унгария загинаха
В бурята през петдесет и шеста
И наивността си те проклинаха,
Вярвайки на комунисти в жеста.

Мирни преговори комунистите
На въстаниците обещаха
И повярвайки идеалистите
В Брежневски капан се озоваха.

Бяха всичките до крак избити
А телата им във Сибир скрити.

1406.

*„Най-честните хора винаги са били най-добрите лъжци”,
Джек Барски, последният агент на КГБ в САЩ.*

Да имитираш честност е задача,
Решавана успешно от мнозина,
Като започнем от картоиграча
И стигнем до партийната машина.

Изглежда във човешката природа
Е вложена способност интересна –
Човек да слага маска за изгода,
Уверен, че му дава външност честна.

И колко обещания напразни
Изглеждат верни зад подобна маска!
И колко граждани благообразни
Порокът към греха безспирно тласка!

Но от науката това се счита,
Че е вродено средство за защита.

1407.

Понякога си спомням за червените
И тяхната жестока власт над нас,
За унижените и оскърбените
И вождовете в профил и анфас.

С какво необозримо лицемерие
Говореха за робските права! –
Но който им гласуваше доверие,
Заплащаше прескъпо за това.

Правата си стояха във витрината
За снимки на наивни чужденци
И за да крият мъките в Родината,
Създадени от група подлеци.

А който си потърсеше правата,
Заплащаше за смелостта с главата.

1408.

“Всеки човек носи в себе си цялото човечество”
Мишел Монтен.

От времето на стария Монтен
Човеците се удесеторяват...
Човечество да носиш всеки ден? –
От нас не всички могат да го правят.

Успяват хора от особен вид,
Изпратени нарочно от Небето,
Да пазят обществото от фалит,
Защото е от златото превзето.

Живеят рядко те до старини,
Но хубавите изрази живеят
И словото делата ще смени...
Тъй трудностите ни ще намалеят.

Монтен е бил писател, не поет,
А също, казват, превъзходен кмет.

1409.

Предателството? – Смелост или страх?
Изглежда, че е смесица от двете.
Дали е героизъм или грях
Впоследствие решават вековете.

Големите предатели красят
Банкнотите на не една държава,
Щом властите могли са да решат,
Че делото им почит заслужава.

Във сложните сегашни времена
За правдата се мисли рядко пряко -
Без оглед на платената цена
Ще трябва да се тегли тя двойко.

Събитията по Земята цяла
Не се докосват никога с морала.

1410.

Да си забележителна посредственост
Е щастие в партийния живот,
Защото нямаш никаква ответственост,
А речите ти слуша цял народ.

От думите ти научават хората
За славния еднопартиен друм,
Където Партията е опората
На всеки, който няма много ум.

Животът ти прилича на лалетата,
Без да завързваш плод цъфтиш навред
И хубав пример даваш на момчетата
Как ценен е партийният билет.

А току-виж на славата под бремето
За пенсията ти дошло е времето.

1411.

Твърдеше Аристотел с основание,
Че цялото е повече от частите
Обаче под влияние на страстите
Отхвърлихме това без колбание.

За Партията, като част от цялото,
Бе обявено, че е над народа ни,
А ние всички сме ѝ верноподани
От идването ѝ на власт в началото.

Тя дава хляб на своите почитатели
Със още много други допълнения,
Но без да дава право на съмнения
Във нейните безсмъртни основатели.

А те с различна степен на продажност
Възпяват я и си придават важност.

1412.

*На времето турските поробители са
забранявали думата “свобода” даже
в речниците.*

Каква е тази сила експлозивна,
Затворена в едно едничко слово –
Велика, импулсивна и пробивна,
Като сърце на жертвеност готово?!

Със сянката си Свободата стряска
Империи, приемани за вечни,
А грубата ѝ смъртоносна ласка
Руши прегради близки и далечни.

Не искат тя да се чете и пише,
Но в мислите ни винаги витае,
Дори тираните и Господ свише
Треперят, спомняйки си тя каква е.

Преследвана, ругана и отричана,
От слабите е винаги обичана.

1413.

Да бъде със успех несправедлив
Човек се учи бързо през годините,
Целта му щом е да остане жив
На комунизма ален сред пустините.

Те са пустеещи от край до край,
Макар и всички да са пренаселени
С агенти, призоваващи “Признай!”
Нещастници преди да са разстреляни.

Разцъфва се несправедливостта,
Превръщайки се в ярко всекидневие
В режимите, венчани със смъртта,
А десният е победен от левия.

За справедливостта пристигна вест,
Че е под предварителен арест.

1414.

*На 6 август 1945 в Хирошима от атомния взрив
за секунди са загинали десетки хиляди хора.*

Големите убийци са известни,
Наполеон, Атила, Тамерлан,
А има също днешни – леви, десни,
С готов човеконенавистен план.

И все пак не това е Хирошима,
Тя тест със друг размер е според мен
И идва да покаже дали има
Предел в погром, за друг предназначен.

Оказа се че няма. Стана ясно –
Безброй убити от една ръка!
За генералите ни е прекрасно
И двойно по-прекрасно за ЦеКа.

Възможността за общо изстребление
Добива днес реално измерение.

1415.

Съчувствие по време на война,
Каква красива гледка на екрана!
Воюващи, обвзети от вина,
Един на друг лекуват тежка рана.

В реалната война не е така,
“Убивай, иначе ще те убият!”
Човешка кръв тече като река
И журналисти трябва да я крият.

Безименна омраза дава тон
На битките за някаква идея
Далече от моралния закон
И ти си длъжен да умреш за нея.

А нормите за водене на боя
Са същите от времето на Троя.

1416.

*Да бъдеш подчинен на някого е основно
човешко право. (Из нещерна Кодекс)*

Човек напразно иска да избяга
От стадния инстинкт на своя род
И роб е на дебелия тояга,
Която го преследва цял живот.

Тя много лесно се преобразява,
Веднъж е премиер, а друг път цар,
Но робът постоянно роб остава
Под скиптъра на някой господар.

Това получено е във наследство
От старите маймунски времена
И демокрацията като средство
Едва ли има някаква вина.

За този, който все от страх трепери,
Началник винаги ще се намери.

1417.

У нас писателят рецидивист
От чужда мъка щастие си прави
И робството с таланта си нечист
Като прекрасна наша участ слави.

Но ето, че настъпва нов момент
И той (естествено!) не го пропуска,
Писателчето става дисидент
И Митеран го кани на закуска.

А истинският войн за свобода
Лежи убит във братската могила
Без паметник, без надпис, без следа,
Че майка някога го е родила.

Там чака със следсмъртно отчаяние
Писател да го надари с внимание.

1418.

За колективен мозък се говори
Необичайно често напоследък
Със убеденост, той че ще се бори
За благоденствие и за напредък.

Отнася ли се за хемороиди,
Кой ще повярва, че са колективни?
Тук лесно е за всекиго да види,
Че те са лични! Лични и противни!

Как едни части се обобществяват,
А други продължават да са частни
Невероятно много удивляват,
Но те на разума не са подвластни.

Езикът ни (на мене ми се струва)
Обича често с нас да се шегува.

1419.

Дали групирането на поетите
Не им е като погребален знак?
Щом от критиците си са поети те
Тях ги заплашва колективен мрак.

“Творци от близкото десетилетие”
Побира дълъг ред от имена
Със преходност на пролетно съцветие
И още по-преходни писмена.

И всеки е незнаен член на групата,
Успял навек да се обезличи
На Партията-майка във хралупата,
За да я хвали или да мълчи.

А там, каквото казват политиците,
Повтарят папагалски и критиците.

1420.

Разчитаха на него както винаги,
Но щастието този път подмина ги,

То вместо на законността съветите
Парите предпочете на рушветите.

Загубиха делата за наследството
И жалбите, заведени във кметството.

Банкери им харесаха земиците
И не пестяха за рушвет париците,

А там където имат пръст банкерите
Е трудно справедливост да намерите.

Оказва се, каквото и да правите,
По-силни от законите са нравите –

Те господари истински са тук
И удрят по главите като с чук.

1421.

Очаквах всеуе края на покварата
От злите идоли да доживея,
Когато няма да се мре за вярата,
Нито ще се прехранват те чрез нея.

Не се подават лесно на лечение
Душите пълни с мрак и със заблуди,
Отгдето богомолна неврастения
Опитва ум и разум да прокуди.

Безброй очи се взират в безвъздушното
Пространство, ширнало се над главите –
Там обществото (ако е послушно то)
Блаженства вечни ще намери скрити.

И всички вярващи са убедени,
Че те за тях ще са предназначени.

1422.

*Нострадамус (1503-1566) е направил
6338 предсказания.*

Загадката на старите гадатели?
В какви потайности е скрита тя?
Послания, които са изпратили,
Със точността си смайват днес света.

Във същност с нищо те не са загадъчни,
Разбрали са, че за да е правдив
Гласът им на гадатели порядъчни
Не трябва да предсказват свят щастлив.

Войни, кланета и кръвопролития,
Повтаряни през кратък период,
Са най-правдоподобните събития
Във бъдещето на един народ.

И като спазвал този принцип здрав,
Той, Настрадамус, се оказва прав.

1423.

Жестокостта е термин не научен,
Не се намира в книги исторически,
Убийствата са там процес приключен,
Разглеждан изключително фактически.

Моралът се замества от числата,
Където хилядите, милионите,
Изгубват си лика и имената
Сред кървавия блясък на короните.

Плутарх преди двадесетина века
Подхвърли някои нравоучения
За страстите в съдбата на човека,
Но за Историята без значение.

Историята пренебрегва Чувството
И то се приютява във Изкуството.

1424.

Един продажен автор-стихоплет,
Достоен хвалбописец на режима,
Наричан от червените “поет”,
Достигна до седемдесета зима.

Устрои му шумно тържество,
Белязано с венци и със медали
Сред най-отбрано висше общество
От първенци, крадци и генерали.

Какво било би ако вместо тях
Салонът би бил пълен с честни хора? –
“Поета” биха хванали без страх
И биха го изпратили в затвора.

Но хора честни толкова на брой
Къде ще се намерят, Боже мой!

1425.

Не милиони! - Милиарди гинат,
Защото неспособни са да плащат
И неизменно с всеки ден изминат
Притиска ги на бедността им плащът.

Министри, лекари и общинари
Са техните действителни палачи
И всеки другия да изпревари
Желае с нерешимите задачи.

Вина на болните е, че са болни,
И този факт да разберат не искат,
От лекаря са вечно недоволни,
А ги измъчва на живота рискът.

Би трябвало кампания широка
Да разясни, че здравето е стока.

1426.

Човек, това звучи гордо!
(Максим Горки)

Компютърните вируси? – Създават
Ги хората дълбоко комплексирани,
Които обществото обвиняват,
В живота че са нереализирани.

Аз виждам техните психопортрети,
Ехидно смеещи се зад кумира си
Със мозъци от злобата превзети,
Света да обезобразяват с вируси.

Изпитват гордост те, а не виновеност,
Заели позата на победители
Във непресекващата си готовност
Да бъдат ненаказни вредители.

И все по-малко почва да личи
“Човек” до колко гордо ни звучи.

1327.

*Войници на НАТО пикаят върху убити
авгански бунтовници. (Из новините)*

Най-нежният поет-войник написа,
Че мъртвият не ни е вече враг,
Без оглед враговете ни кои са
И даде на човещината знак.

Днес този стих едва тук-там го знаят
И потопени във душевен мрак
Бърху убития си враг пикаят,
Подготвени да го направят пак.

Геройски даже се фотографират,
За да прославят този техен акт,
Но в обществото слабо протестираат –
Малцина вярват, че това е факт.

Да, Истината често е негодна,
Защото тя е неправоподобна.

1428.

Познавам хора доста по-различни
Един със друг отколкото с маймуните,
Те може би и да не са типични,
Но те опъват на живота струните.

Нормалният човек е пренебрегнат,
В Историята няма ред признание,
Понеже във плана ѝ пренапрегнат
Най-ненормален е с предпочитание.

Той произвежда Времето тревожно,
Доставя жертвите му и палачите,
За него няма нищо невъзможно,
В палачи той превръща и орачите.

Нормалните изпитват остри тръпки,
Но изучават неговите стъпки.

1429.

Да обясним човешкото предателство
Е трудно, но едва ли много трудно...
На първо място нужно е приятелство,
А също съвест, спяща непробудно.

Най-честата причина е продажбата,
Ако приятелството струва си цената,
Но има случаи когато кражбата
Подбужда брата да предава брата.

Най-лесно се предава днес Родината,
Щом забраниха смъртните присъди,
А на съдебната ни власт в пустинята
Предателят навеки ще пребъде.

И в тази непрестанна надпревара
Порочната верига се затваря.

1430.

Комунистическият деспотизъм
Зачерни социалната идея
Със помощта на братския фашизъм
И днес светът е отвратен от нея.

Дали ще трябва векове да минат
Докато тя се върне във живота
И стане както нявга властелинът
Над робите в борбата със хомота?

Или тя всякога ще продължава
Да бъде сиренцето в капана,
Кое то щастие ще обещава
На мишката, жестоко изиграна?

Едното във началото се случва,
А с второто накрая се приключва.

1431.

*Трябва да се беси по един banker седмично.
Кен Ливингстон, бивш кмет на Лондон*

В отлично уредени институти,
Създадени нарочно от властта,
Дейци с дълбокомислие прочути
Изследват многостранно бедността.

И както чака се вълна преливна
При пълния догоре язовир,
Така следят за бедност експлозивна,
Заплашваща обществения мир.

Ако далече е от тази кота
Те съобщават “Всичко е наред!”
И властите се радват на живота
Със сигурност сега и занапред.

Те знаят – всичко е благополучно,
Щом бедността изследва се научно.

1432.

Не давай в твоята партийна къща
На злобата да се превръща в култ,
Понеже тя след време се завръща
И удря те под форма на инсулт.

Така загина Ленин... И Атила,
Търпени от нещастния народ –
Да ги спаси съдбата бе решила
От с чест заслужения ешафод.

Но случва се понявга ешафодът
Да няма от какво да се смени
И за тираните той става входът
Към светлите отвъдни бъднини.

Защото Дявола им дава слава,
Но със безсмъртие не ги дарява.

1433.

Обичам всички президентски речи,
Звучали из планетата Земя
И докато не ми се още пречи
Да ги сравнявам честно се стремя.

От поразителното тяхно сходство
Аз изключително съм удивен –
Един и същ шаблон за производство
При тези речи е употребен.

Те почват с “Трудни днес са времената”,
Минават през “Но ние зорко бдим
За благоденствието на страната”
И свършват с вечното “Ще победим!”

Изглежда, че от няколко години
Те се съставят само от машини.

1434.

Надлъгването – чест за дипломата,
Е зло във повседневния живот
И там митът за Истината свята
Все още лъже простия народ.

Корони се зачеват чрез лъжите
И чрез лъжи на трона се крепят
Докато бавно се изнижат дните
На техния престъпен жизнен път.

Лъжите за властта са витамини,
А липсата им ще я провали
И ако тя не иска да загине
Доброто ще го заобиколи.

Така било е дълго досега...
Големият въпрос е “До кога?”

1435.

Едно видение ме често посещава-
Цар Фердинанд и Левски в диалог,
Събрани в монархичната държава
На Фердинанд пред царския чертог.

Трепери венценолната лисица
На Левски пред пронизващия взор
И му предлага не една жълтица,
За да откупи царския позор.

“Презирам кървавата ти корона
и твой министър няма да съм аз,
ти искаш да царуваш над Закона
А аз проклинам мръсната ти власт.”

Но Стамболов на царя се поддаде,
Той купи го и после го предаде.

1436.

Много от безчинствата по време на Априлското въстание са извършени от потурчени българи.

Във робската държава съществува
Забележително противоречие:
Един роб щом престане да робува,
Той кандидат-робовладелец вече е.

Със пушки, копия или със саби
уголемява своето имение,
каквото може бърза да заграби
към робската съдба без съжаление.

И затова се плашат всички роби
Не толкова от турците в конаците,
Измъчващи ги с данъци и глоби,
А от жестокостта на потурнаците.

Те чрез терор над своите събратя
Показват преданост към шерията.

1437.

Във райските съвременни селения
Убиват скуката си всекидневна
Чрез тайни театрални представления,
Противни на управата им древна.

Там ангелчета с маските на дяволи
Участват във небесни водевили,
А дяволи са се преобразявали
Във ангелчета и тамян кадили.

И образите доста са се смесили,
Започват вече да не се разбират,
Особено когато всички весели
С успех и по Земята дефилират.

Те справят се със ролите прекрасно,
Но кой какъв е никак не е ясно.

1438.

Богато храни своите служители
Съюзът за човешките права
И строгите си роли на блюстители
Те съвестно играят за това.

Със фотокамери броят плесниците,
Нанесени от някой полицай
И пращат данните на политиците,
Документирани от край до край.

Оръжието им е телеграмата
И думите са техният камшик,
Така на злото разкатават мамата,
Обрядно го погребват всеки миг.

За правото да защитят правата
Те получават и добра заплата.

1439.

“Бандити” вчера, днеска вече “мутри”,
На времето ни са отровен цвят,
Не зная как ще се наричат утре
Ако до утре още ги търпят.

Те лесно и набърже богатеят,
Денят им е препълнен със разкош,
За жалост не умеят да стареят
И обичайно краят им е лош.

Брюнети, кестеняви или руси,
Те имат обща ценностна черта,
Редовно се избиват помежду си,
А на това разчита и властта.

Аз мога да твърдя със положителност,
Животът им е с ниска продължителност.

1440.

*Има прекрасна държава, където
чиновниците сами си дават награди.*

Открих, че щом най-бедна е страната
Тя на чиновници е най-богата

И сигурно ще зная след година
Кое е следствие, кое причина.

Чиновникът от църквата се учи
Как повече парици да получи

И да поддържа своя жизнен тонус
Чрез самонаграждаване със бонус,

Принуден за краката си да вземе,
Които клати през работно време.

За моето откритие награда
Надявах се, че с право ми се пада.

Това казаха няма да е лесно,
Понеже всичко е добре известно.

1441.

Нанякъде се движи медицината,
Навярно към сияйни върхове
За щастието бъдно на Родината
Със здрави дъщери и синове.

Най-радващото нейно постижение,
Подготвяно от векове със страст
Е цялостното ѝ освобождение
На болните от молещия глас.

Прекъсват се на лекаря визитите
На страдащите клетници в дома,
За всички тях, и гладните, и ситите,
Видеокамера следи сама.

А болният, реши ли да умира,
Специалист смъртта ще констатира.

1442.

В комунистическото ни безвремие
Най-страшно бе да те зоват “фашист”,
За титлата се слизаше в подземие
Отгдето никой не излиза чист.

И всеки там признаваше вината си
За включване във вражи шпионаж
Със мисълта да облекчи съдбата си,
А всъщност беше жертва на шантаж.

Изпращаха без дело наказателно
Виновните за някой виц дочут
Във общежитието възпитателно,
Кое то бе затвор за робски труд.

За най-невинните решиха, че приляга
По-безопасно прозвище “фашага”.

1443.

Със нечетящите грамотни хора
Започва днешното средновековие,
Стеснило на душата кръгозора –
За робството най-важното условие.

Читателите – част от малцинствата,
За обществото ни са без значение,
Да си безкнижен, дар е на съдбата,
Ти стълб си на доброто управление.

И твоят бог е богът на корема,
Засищаш го със примерно старание,
По-важен е от всякаква поема
И всякакво възвишено послание.

А липсата на съвестни читатели
Запълват плодовитите писатели.

1444.

За да разбираш философа Кант
Е нужен необикновен талант,

Защото неговият ум критичен
Със учена мъглявост е окичен

И за да проумееш всеки ред,
Търпение ти трябва и късмет,

Ръката му когато е забола
На фразата накрая пет глагола...

Това поддържа неотслабващ страх
И те поставя винаги във шах,

Особено щом хване те на тясно
С твърдението “тука става ясно...”

А докато престижът му расте,
Германецът във превод го чете.

1445.

От комунизма блика оптимизъм,
Затворници дори го славят в хор,
Виси в затвора ценен афоризъм:
“Благодарим за нашия позор!”

А песимизмът също се допуска,
Особено щом той критик е строг,
Че оптимизмът във душата руска
Могъл би да е още по-висок.

Възторжен гледа гостенин от странство
И удивено цъка със език,
Как процъфтява селското стопанство
На Сталин под червения камшик.

И този гостенин-лапнишаран
Е бил великият Ромѐн Ролан.

1446.

Търпимост? – Има ли свещенна книга,
Която със живот да я дари?
В греховност всяка вяра я въздига
И често смърт заплашва я дори.

Различни общности живеят мирно
Единствено от здравословен страх,
А мислено убиват се безспирно,
Съседът щом различен е от тях.

Ако за друг бог той е абониран,
Заслужено ще го очаква ад,
Кога за там ще бъде експедиран
Решава правоверният събрат.

Обаче, за да се пролива кръв,
Не стига вяра, нужна е и стръв.

1447.

Във разширяващата се Вселена
На Бога, странно, става все по-тясно,
А уж от Него тя е сътворена
И той я управлява пълновластно.

Ако е в края пратен да богува,
А благословът нужен е в средата,
Той милиард години ще пътува
Дори със скоростта на светлината.

За този срок кой още ще го помни? –
Закрити са човешките пътеки
И заради пространствата огромни
Без опрощение остава всеки.

Безспорно е, че нужни са промени.
С предимство ще са малките вселени.

1448.

Къде остана доброволността
В комунизираното земеделие? –
Сред празните слова изчезна тя,
Лъжата във които без предели е.

Докато сладкодугмен вестникар
Поредната измислица излъчва,
Нещастни селяни във сол и вар
Търкалят, запечатани във бѳчва.

Методът даде благодатен плод,
Харесван от партийни секретари,
А после положителният вот
Стоте процента даже изпревари.

И скоро социалната среда
Бе пълна със герои на труда.

1449.

По любопитен начин Красотата
Под формата на образ, звук и думи
Се днес разпространява из страната
И се завръща със солидни суми.

Съветът при Политбюро решава
Кое да се допусне до народа,
Кому да се предпише или слава,
Или на критиката ешафода.

О, колко много сбъркани присъди
През диктатурата е произнесъл!
Той гении е искал да пропъди,
Защото вождът ни не ги харесал!

На творчеството им какво е семето,
Критикът на критиците е Времето.